

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **P. P.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou
sídlem Leknínová 3033/7, Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. 055315/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. 055315/2021/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil výrokovou část rozhodnutí Městského úřadu Příbram (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 6. 2020, č. j. MeUPB 51986/2020/Kna (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání celkem šesti přestupků spáchaných proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Změna výrokové části prvostupňového rozhodnutí provedená žalovaným spočívala toliko v upřesnění, jakým

jednáním žalobce naplnil kterou ze skutkových podstat přestupků. Žalovaný byl napadeným rozhodnutím shledán vinným ze spáchání:

- a) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona měl řídit dne **6. 1. 2020** ve 21:00 h po pozemní komunikaci v ulici Budovatelů v Příbrami motorové vozidlo tov. zn. BMW, VIN vozidla: X, které bylo osazeno registračními značkami X, které nebyly tomuto vozidlu přiděleny;
- b) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit porušením § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, neboť údajně policejní hlídce při silniční kontrole provedené dne **6. 1. 2020** nepředložil ke kontrole řidičský průkaz;
- c) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s § 6 odst. 7 písm. b) téhož zákona údajně u sebe neměl při řízení shora uvedeného vozidla dne **6. 1. 2020** osvědčení o registraci tohoto vozidla;
- d) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dne **6. 1. 2020** k jízdě užil vozidlo, které nemělo splňovat technické podmínky provozu. Shora identifikované vozidlo mělo prasklé čelní sklo v celé stíratelné ploše a v rozporu s § 40a odst. 1 zákona o silničním provozu na něm nebyly namontovány zimní pneumatiky;
- e) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dne **31. 1. 2020** v 15:20 h řídil po pozemní komunikaci v ulici Březnická v Příbrami motorové vozidlo tov. zn. VW Transportér, registrační značky X, přičemž policejní hlídce údajně v rozporu s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu nepředložil ke kontrole řidičský průkaz;
- f) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť dne **5. 2. 2020** v 10:20 h řídil po pozemní komunikaci mezi obcemi Sádek a Lhota motorové vozidlo tov. zn. VW Transportér, registrační značky X, přičemž při řízení vozidla měl v rozporu s § 7 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu držet v ruce telefonní přístroj.

Za těchto šest přestupků byla žalobci v souladu se zásadou, že za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný [§ 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnost za přestupky“)], uložena dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 5 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona uložen správní trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání šesti měsíců. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

4. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť byl pro tento postup dán důvod dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 29. 1. 2020 oznámilo obvodní oddělení Příbram územního odboru Příbram Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policejní orgán“) správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání celkem čtyř přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bodů 1 a 3 a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přestupků se měl v jednočinném souběhu dopustit žalobce, který měl dne 6. 1. 2020 ve 21:00 h řídit po pozemní komunikaci v ulici Budovatelů v Příbrami osobní vozidlo tov. zn. BMW, přičemž při silniční kontrole nepředložil policejní hlídce řidičský průkaz. U sebe neměl ani osvědčení o registraci jím řízeného vozidla. Současně toto vozidlo bylo osazeno jinými registračními značkami, než které mu byly přiděleny, mělo prasklé čelní sklo v celé stíratelné ploše a bylo obuto na letních pneumatikách s minimálním vzorkem, přičemž dokonce „byly viditelné dráty z plátna pneumatik“. Spolu s oznámením o přestupcích předložil policejní orgán správnímu orgánu I. stupně úřední záznam, úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem a fotografickou dokumentaci čítající jedenáct fotografií.
6. Z úředního záznamu ze dne 6. 1. 2020 se podává, že policejní hlídka zastavila téhož dne ve 21:00 h na shora označené adrese vozidlo BMW černé barvy, řada 5, typ e39, řízené žalobcem, který policejní hlídce nepředložil ani řidičský průkaz, ani občanský průkaz. Hlídce žalobce namísto toho nadiktoval své osobní údaje, které hlídka ověřila lustrací v příslušném systému. K výzvě policejní hlídky se žalobce podrobil orientačním vyšetřením, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Ačkoliv hlídce předtím sdělil „jasný, fetuju“, byl výsledek vyšetření negativní. Žalobce hlídce předložil osvědčení o registraci vozidla vydané v Německé spolkové republice a doklad o pojištění vozidla, který byl platný do 29. 12. 2019. Hlídka posléze zjistila, že tzv. VIN kód vozidla (Vehicle Identification Number – pozn. soudu) se neshoduje s VIN kódem uvedeným v předloženém německém osvědčení o registraci vozidla. Na dotaz hlídky, jak je možné, že tyto údaje nekorespondují, řidič uvedl, že to neví. Na dotaz, jak je možné, že vozidlo má černou barvu, zatímco v německém osvědčení o registraci vozidla je barva vozidla zelená, žalobce odpověděl, že takto vozidlo koupil. Lustrací kódu VIN bylo zjištěno, že vozidlo není registrováno ani v České republice, ani v jiném státě. Lustrací bylo zjištěno, že registrační značky X, které byly na vozidlu umístěny, byly přiděleny vozidlu s jiným VIN kódem, než který byl hlídkou zjištěn v motorovém prostoru žalobcova vozidla. Žalobce s hlídkou nespolečně pracoval a záměrně udával nepravdivé údaje, aby zakryl pravou identitu vozidla. Toto vozidlo mělo prasklé čelní sklo v celé stíratelné ploše a za situace, kdy venkovní teplota činila - 3 °C a povrch vozovky byl značně zledovatělý, bylo obuto na letních pneumatikách, na kterých byl navíc jen minimální vzorek. Dokonce byly v plátně pneumatiky viditelné dráty. U vozidla se nepodařilo zjistit, zda má vůbec platnou technickou kontrolu. Vozidlo nesplňovalo podmínky k provozu na pozemních komunikacích. S řidičem jely ve vozidle další dvě osoby. Jedním z nich byl pan D. T., který vypověděl, že registrační značky X byly přiděleny jeho vozidlu – rovněž černému BMW řady 5. K otázce, jak se tyto registrační značky dostaly na žalobcovo vozidlo, pan T. odpověděl, že neví.

7. Téhož dne byl policejním orgánem sepsán rovněž úřední záznam o podání vysvětlení. Ten však obsahuje toliko informaci, že žalobce odmítl vypovídat, stejně jako odmítl záznam podepsat.
8. Na přiložených fotografiích je zachyceno žalobcem řízené vozidlo BMW, vyfocené ze všech stran. Na jedné z fotografií je zachycen motorový prostor a tam vyražený VIN kód. Tři fotografie zachycují čelní sklo a v něm viditelnou rozsáhlou prasklinu. Na dalších dvou fotografiích je detail pneumatik. Na jedné z těchto dvou fotografií lze pozorovat značné opotřebení pneumatiky.
9. Součástí správního spisu je mj. výpis z Registru silničních vozidel ze dne 12. 2. 2020. Vyplývá z něj, že registrační značky X, kterými bylo osazeno vozidlo BMW s VIN kódem S, které žalobce dne 6. 1. 2020 řídil, byly až do dne 8. 1. 2020 přiděleny vozidlu BMW s VIN kódem X, jehož vlastníkem je pan D. T.
10. Dne 31. 1. 2020 oznámil policejní orgán správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání dalšího přestupku, jehož se měl dopustit žalobce. Téhož dne v 15:20 h měl žalobce v Příbrami v ulici Březnická řídit osobní vozidlo Volkswagen Transporter, registrační značky X. Na výzvu hlídky žalobce nepředložil řidičský průkaz, čímž se měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Spolu s oznámením o přestupku doručil policejní orgán správnímu orgánu I. stupně též úřední záznam, z něhož se podává, že žalobce k výzvě policejní hlídky předložil pouze doklady od vozidla. Uvedl, že řidičský průkaz u sebe nemá, že ho má doma a „že je to normální.“ Vyřešení pokuty v příkazním řízení na místě žalobce odmítl.
11. Dne 5. 2. 2020 oznámil policejní orgán správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit téhož dne v 10:20 h tím, že za jízdy držel v ruce telefonní zařízení. Přílohou oznámení o přestupku je úřední záznam, z něhož vyplývá, že žalobce držel za jízdy v levé ruce u levého ucha telefonní zařízení. Po zastavení policejní hlídkou přiznal, že telefonoval, a nejprve souhlasil s vyřízením přestupku na místě v příkazním řízení. Následně si však takovýto postup rozmyslel a uvedl, že příkazní blok nepodepíše.
12. Dne 17. 2. 2020 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce shledal vinným z přestupků shora uvedených v bodu 1 tohoto rozsudku. Proti němu však podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odpor. Tím došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně v řízení o přestupcích posléze pokračoval.
13. Následně správní orgán I. stupně žalobce předvolal k ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne 15. 6. 2020. Žalobce se tohoto jednání nezúčastnil. V rámci ústního jednání byly čteny následující listinné důkazy:
 - a) oznámení o přestupcích od policejního orgánu ze dne 29. 1. 2020 a úřední záznam ze dne 6. 1. 2020 k tomuto oznámení přiložený
 - b) oznámení o přestupcích od policejního orgánu ze dne 31. 1. 2020
 - c) oznámení o přestupcích od policejního orgánu ze dne 5. 2. 2020
 - d) výpis z Registru silničních vozidel ze dne 12. 2. 2020
 - e) výpis z evidenční karty řidiče (žalobce)

14. Dne 17. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým opětovně shledal žalobce vinným z celkem šesti přestupků uvedených shora v bodu 1 tohoto rozsudku.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které později k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil o důvody. Žalobce namítal mj., že správní orgán I. stupně sice v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že *„[z]e všech důkazů je tedy zřejmé, že obviněný řídil vozidlo, které bylo opatřeno registračními značkami, které tomuto vozidlu nebyly přiděleny“*, že *„[j]e zřejmé, že vozidlo nebylo v dobrém technickém stavu, mělo prasklé čelní sklo po celé své šíři“* a že *„[n]ebyly na něm namontovány zimní pneumatiky, přestože byl mráz a pozemní komunikace byla namrzlá“*, avšak není jasné jaké „všechny důkazy“ má vůbec správní orgán I. stupně na mysli, neboť správní orgán I. stupně žádný důkaz o tom, že byl mráz a pozemní komunikace byla namrzlá, nepředložil a neprovedl. Toto tvrzení je uvedeno toliko v úředním záznamu a v oznámení o přestupcích ze dne 29. 1. 2020, což jednak nejsou důkazy, kterými lze samostatně provádět dokazování a prokazovat vinu, a nadto z nich nevyplývá ani to, že by snad policejní hlídka použila nějaké konkrétní měřidlo ke změření teploty vzduchu, která měla údajně činit - 3 °C, natož že by snad mělo jít o měřidlo certifikované. Správní orgán I. stupně se nijak nezabýval tím, zda byly splněny podmínky uvedené v § 40 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který příkazuje, aby určitá vozidla v období od 1. listopadu do 31. března byla obuta zimními pneumatikami; tj. tím, zda vozidlo, které žalobce řídil, spadá do kategorie M nebo N a jaká je jeho nejvyšší přípustná hmotnost. Správní orgán I. stupně neprokázal dle žalobce nijak ani to, že panovaly povětrnostní podmínky zakládající povinnost zimní pneumatiky užít, a ostatně ani samotnou skutečnost, že zimní pneumatiky použity nebyly. To vše je uvedeno pouze v úředních záznamech a v oznámeních o přestupcích, kterými nelze přestupkové jednání prokazovat. Dále žalobce uvedl, že není pravdou, že dne 31. 1. 2020 při silniční kontrole odmítl předložit policejní hlídce řidičský průkaz. Zpochybnil též to, že by dne 5. 2. 2020 řídil vozidlo a u toho držel v ruce telefonní přístroj. Ani jeden z těchto přestupků se nestal a nebyl ani nijak prokázán. Vyplývá to toliko z úředních záznamů a z oznámení o přestupku. K podpoře svého tvrzení, že úředním záznamem a oznámením o přestupku nelze samostatně provádět dokazování, odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 - 49.
16. V napadeném rozhodnutí, jímž žalovaný prvostupňové rozhodnutí částečně změnil (toliko ve formulaci výrokové části), žalovaný uvedl, že důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý a že neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno zejména fotodokumentací z místa spáchání přestupku a úředními záznamy. Právě úřední záznamy byly sepsány nedlouho po spáchání přestupků, *„kdy na zasahující policisty nedoléhá čas.“* Úřední záznamy nevykazují žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu a zjistil stav věci tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

17. Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost jeho výrokové části. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žalovaný změnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí, ale není v něm již uvedeno, jak žalovaný naložil se zbytkem rozhodnutí. Podle § 90 odst. 5 správního řádu je přitom povinností odvolacího správního orgánu, který mění nebo ruší rozhodnutí jen zčásti, ve

zbytku jej potvrdit. Nadto žalovaný neuvedl ani to, kterou konkrétní část výrokové části prvostupňového rozhodnutí mění. Žalovaný necitoval původní, tj. měněnou část výrokové části prvostupňového rozhodnutí, a ani nově změněnou část výrokové části rozhodnutí nijak graficky neodlišil, ani jiným způsobem neoznačil. Nelze tedy vysledovat, jaký je původní výrok rozhodnutí a co bylo oproti původnímu výroku změněno. K podpoře své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46.

18. Vedle toho žalobce namítá, že žalovaný opomenul vypořádat jeho odvolací argumentaci týkající se důkazního materiálu, na němž správní orgán I. stupně vystavil rozhodnutí o vině (srov. bod 15 shora). S ohledem na to má žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce trvá na tom, že spáchání přestupků nebylo prokázáno a že v rozporu s § 3 správního řádu nebyl správními orgány zjištěn stav věci tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. S ohledem na uvedené námitky navrhl žalobce soudu napadené rozhodnutí jako celek zrušit, a to spolu s rozhodnutím prvostupňovým.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neměnil část výrokové části prvostupňového rozhodnutí, nýbrž výrokovou část celou. Protože původní výrokovou část nahradil zcela, nebyl důvod o jakémkoliv údajném zbytku výrokové části rozhodovat. Nebylo proto nutné ve výrokové části uvádět slova „ve zbytku se potvrzuje.“
20. K otázce provedených důkazů žalovaný uvedl, že výslech policistů se provádí jen v případě důvodných pochybností. V daném případě však důvodné pochybnosti o zjištěných skutečnostech nejsou. Fotodokumentace ve správním spisu založená je dostačující. Žalovaný má za to, že se s odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádal dostatečným způsobem. Z opatrnosti však navrhl soudu k důkazu výslech policistů prap. Zdeňka Šindlera a nstržm. Petra Holana.

Posouzení žalobních bodů

21. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Nesrozumitelnost výrokové části napadeného rozhodnutí

22. Zjistí-li odvolací správní orgán, že rozhodnutí správního orgánu, který rozhodoval v prvním stupni, je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, má podle § 90 odst. 1 správního řádu tři možnosti, jak postupovat. Buď toto rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví [písm. a)], nebo rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal [písm. b)], anebo rozhodnutí nebo jeho část změni [písm. c)]. Současně dle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu platí, že „[j]estliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.“
23. Dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu dále platí, že „je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění.“
24. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí měni podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to toliko v jeho výrokové části. Konkrétně uvedl, že „po prostudování kompletní spisové dokumentace, přezkoumání všech okolností případu a posouzení námitek odvolatele [prvostupňové rozhodnutí] podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, měni výrokové části takto.“ Za tímto textem následuje výčet šesti skutků, kterých se měl žalobce ve dnech 6. 1., 31. 1. a 5. 2. 2020

dopustit [výroky 1) – 6)], u nichž je pokaždé uvedeno ustanovení zákona o silničním provozu, které žalobce tímto jednáním porušil, a skutková podstata přestupku, kterou žalobce tímto porušením naplnil. Za výčet těchto přestupků následují výroky A., B. a C., jimiž žalovaný žalobci uložil správní tresty a povinnost úhrady nákladů řízení. Následují pokyny pro platbu pokuty a nákladů řízení. Z výrokové části napadeného rozhodnutí se jednoznačně podává, že žalovaný změnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí kompletně a zcela ji nahradil jím zformulovaným textem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že shledal nedostatek ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že správní orgán I. stupně dostatečně nekonkretizoval, jakým jednáním žalobce naplnil kterou ze skutkových podstat. Uvedl, že správní orgán I. stupně nezajistil, *„aby byl výrok srozumitelný a aby bylo (...) v rámci popisu spáchaného skutku bez pochybností zjevné, jakým konkrétním jednáním naplnil obviněný skutkovou podstatu konkrétního přestupku.“* Proto žalovaný *„učinil změnu ve výrokové části, jíž byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupků, tak, aby bylo seznatelné, jakým jednáním byl konkrétní přestupek spáchán.“*

25. Protože žalovaný změnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí *en block*, nebylo skutečně na místě, aby dále uvedl, že se rozhodnutí (resp. jeho výroková část) ve zbytku potvrzuje, potažmo jinou obdobnou formulací. Důvod pro odstranění vad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu žalovaný evidentně neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak tvoří jeden vzájemně se doplňující celek s odůvodněním rozhodnutí prvostupňového (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73; a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25), které zůstalo po odvolacím přezkumu žalovaným beze změny.
26. Důvodnosti žalobcovy námitky nenasvědčuje ani žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46. Nejvyšší správní soud v něm uvedl, jaké náležitosti musí mít rozhodnutí správního orgánu rozhodujícího o odvolání. V daném případě šlo o věc, v níž správní orgány rozhodovaly ještě dle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který pozbyl platnosti dne 31. 12. 2005. Nejvyšší správní soud uvedl, že musí být možné *„beze všech pochybností dovodit, jak bylo naloženo s napadeným rozhodnutím jako celkem a všemi jeho případnými jednotlivými výroky.“* Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[m]á-li správní rozhodnutí více výroků, je třeba řádně uvést, jak odvolací správní orgán naložil se všemi jednotlivými výroky, které zrušil či změnil, a které naopak potvrdil zamítnutím odvolání.“* Nyní posuzované napadené rozhodnutí však takovéto požadavky splňuje. Jak soud uvedl výše, je zřejmé, že žalovaný výrokovou část prvostupňového rozhodnutí (tj. všechny výroky ve výrokové části uvedené) změnil jako celek. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak ponechal beze změny, neboť s důvody, které správní orgán I. stupně vedly k závěru o žalobcově odpovědnosti za celkem šest přestupků, se žalovaný ztotožnil.
27. Soud tedy žalobci nepřisvědčil, že by napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Žalobní bod je nedůvodný.

Opomenuté odvolací námitky a nedostatečnost provedených důkazů

28. Žalobce dále namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dle jeho názoru se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s jeho námitkami směřujícím k provedeným důkazům, z nichž správní orgán I. stupně vyvodil přestupkovou odpovědnost žalobce.

29. S námitkou, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, se však soud neztotožňuje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Afs 344/2019-30, „[n]ení přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).“ Jak soud uvedl již shora, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil názor, že důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý a že neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. Za dostatečnou pak žalovaný považoval zejména fotodokumentaci z místa spáchání přestupků, jednotlivá oznámení o přestupcích a úřední záznamy vyhotovené policejním orgánem. Skutečnost, že žalovaný konkrétně nereagoval na žalobcovu argumentaci judikaturou Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že úředním záznamem a oznámením o přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování, nedělá napadené rozhodnutí ještě nepřezkoumatelným. Třebaže soud tedy shledal dílčí vady napadeného rozhodnutí, pro které se rozhodl napadené rozhodnutí zrušit (jak bude uvedeno níže), neučinil tak pro jeho nepřezkoumatelnost. Je totiž nutno podotknout, že i nesprávný právní závěr správního orgánu může být závěrem přezkoumatelným.
30. Ačkoliv žalobce v žalobě namítá výslovně jen nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, lze z textace žaloby dovodit, že trvá na námitce, že správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu nezjistily stav věci tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. V žalobě žalobce obsáhle cituje pasáže svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V odvolacím řízení přitom žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ve vztahu (i) k přestupku spočívajícímu v tom, že měl dne 6. 1. 2020 k jízdě užít vozidlo, které nespĺňovalo technické podmínky provozu; (ii) k přestupku spočívajícímu v tom, že dne 31. 1. 2020 údajně nepředložil policejní hlídce ke kontrole řidičský průkaz; (iii) k přestupku spočívajícímu v tom, že měl dne 5. 2. 2020 při řízení vozidla držet v ruce telefonní přístroj. Přestože byl žalobce napadeným rozhodnutím shledán vinným celkově ze šesti přestupků, bude se soud dále zabývat pouze tím, zda lze mít za prokázané tři přestupky shora vyjmenované. Je totiž zapotřebí připomenout, že jedním z klíčových principů, na kterých je soudní přezkum rozhodnutí založen, je přezkum jen v mezích (včas uplatněných) žalobních bodů. Soud se může zabývat jen takovými žalobními body (důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí), které žalobce v žalobě uplatnil. I kdyby snad viděl v rozhodnutí vady, které však žalobce neuplatnil, nemůže je sám o své vůli identifikovat a rozhodnutí zrušit. Tím by překročil závazný požadavek § 75 odst. 2 s. ř. s., dle jehož věty první platí, že „[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.“
31. Co se týče samotné podstaty žalobcovy argumentace vznesené v odvolání a dále ocitované v žalobě, uvádí soud, že je pravdou, že Nejvyšší správní soud již dlouhodobě konstantně judikuje, že úředním záznamem a oznámením o přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování (kromě žalobcem připomínaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 - 49, srov. dále zejména rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb.; či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Jedná se sice o podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016 - 34). Je tedy podstatné, zda nad rámec úředních záznamů a oznámení o přestupku shromáždily správní orgány rovněž takové důkazy, na základě nichž lze mít závěr o žalobcově vině za spolehlivě prokázaný.

32. Co se týče přestupku ze dne 6. 1. 2020 spočívajícího v tom, že měl žalobce k jízdě užít vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky provozu, učinily správní orgány tento závěr na základě zjištění, že vozidlo, které žalobce řídil, jednak nebylo osazeno zimními pneumatikami (a nadto byly použité pneumatiky značně opotřebené), jednak z toho důvodu, že čelní sklo vozidla bylo prasklé v celé stíratelné ploše. Skutečnost, že žalobce řídil vozidlo s prasklým čelním sklem, žalobce v žalobě nevyvrací a neuvádí ani to, že správní orgány závěr o tomto protiprávním jednání vystavily na nedostatečném důkazním materiálu. Ostatně tato skutečnost dle názoru soudu přesvědčivě vyplývá z fotografií č. 4 – 6, jež jsou součástí fotodokumentace, kterou policejní orgán předložil správnímu orgánu I. stupně společně s oznámením o přestupcích ze dne 29. 1. 2020. Z odvolací argumentace v žalobě ocitované vyplývá toliko žalobcův názor, že správní orgány nedostatečným způsobem prokázaly, že se žalobce dopustil porušení § 40a odst. 1 zákona o silničním provozu.

33. Dle § 40a odst. 1 zákona o silničním provozu, platí, že „[v] období od 1. listopadu do 31. března, pokud

a) se na pozemní komunikaci nachází souvislá vrstva sněhu, led nebo námraza, nebo

b) lze vzhledem k povětrnostním podmínkám předpokládat, že se na pozemní komunikaci během jízdy může vyskytovat souvislá vrstva sněhu, led nebo námraza,

lze užít motorové vozidlo kategorie M nebo N k jízdě v provozu na pozemních komunikacích pouze za podmínky použití zimních pneumatik, a to u motorových vozidel s maximální přípustnou hmotností nepřevyšující 3500 kg na všech kolech a u motorových vozidel s maximální přípustnou hmotností převyšující 3500 kg na všech kolech hnacích náprav s trvalým přenosem hnací síly. Zimní pneumatiky podle věty první musí mít hloubku dezénu hlavních dezénových drážek nebo zářezů nejméně 4 mm a u motorových vozidel o maximální přípustné hmotnosti převyšující 3500 kg nejméně 6 mm.“

34. Uvádí-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno zejména fotodokumentací z místa spáchání přestupků a úředními záznamy, uvádí soud, že ve vztahu ke skutku, jímž měl žalobce porušit § 40a odst. 1 zákona o silničním provozu, s tímto tvrzením souhlasí, a že má tedy toto jednání žalobce za dostatečně prokazané. Ze shora citovaného § 40a odst. 1 zákona o silničním provozu vyplývá, že řidič motorového vozidla je za určitých okolností povinen mít při jízdě na pozemních komunikacích toto vozidlo osazeno zimními pneumatikami. Tato povinnost platí pro řidiče tehdy, (i) řídí-li vozidlo v období mezi 1. listopadem a 31. březnem; (ii) nachází-li se na pozemní komunikaci souvislá vrstva sněhu, led nebo námraza, **anebo** lze-li vzhledem k povětrnostním podmínkám předpokládat, že se na pozemní komunikaci během jízdy může vyskytovat souvislá vrstva sněhu, led nebo námraza; (iii) jedná-li se o vozidlo typu M nebo N. Současně dle citovaného ustanovení platí, že, jedná-li se o vozidlo s maximální přípustnou hmotností nepřevyšující 3500 kg, musí být zimní pneumatiky umístěny na

všech kolech vozidla, a jedná-li se o motorové vozidlo s maximální přípustnou hmotností převyšující 3500 kg, musí být zimními pneumatikami osazena všechna kola hnacích náprav s trvalým přenosem hnací síly. Současně pak platí, že hloubka dezénových drážek u zimních pneumatik musí činit alespoň 4 mm, a jde-li o motorové vozidlo o maximální přípustné hmotnosti převyšující 3500 kg, musí být dezénové drážky hluboké alespoň 6 mm.

35. Skutečnost, že se žalobce skutku dopustil mezi 1. listopadem a 31. březnem, žalobce nerozporuje. Své námitky směřuje především ke druhé ze shora vyjmenovaných podmínek. Dle jeho názoru správní orgány neprokázaly, že by dne 6. 1. 2020 ve 21:00 h na inkriminovaném místě v Příbrami panovaly povětrnostní podmínky zakládající řidičům povinnost užít zimní pneumatiky. Správní orgány dle žalobce žádný důkaz o tom, že byl tehdy mráz a pozemní komunikace byla namrzlá, neprovedl. Tvrzení o teplotě vzduchu - 3 °C vyplývá dle žalobce toliko z úředního záznamu a oznámení o přestupku, což jsou podklady, kterými nelze samostatně provádět dokazování. Dle žalobce z ničeho nevyplývá ani to, že by policejní hlídka toto zjištění učinila s pomocí nějakého měřidla, natož pak měřidla certifikovaného. Soud má však za to, že skutečnost, že byla naplněna rovněž druhá ze shora uvedených podmínek, má dostatečnou oporu v důkazním materiálu, který policejní orgán doložil správnímu orgánu I. stupně společně s oznámením o přestupcích, tj. v pořízené fotodokumentaci. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z fotodokumentace pořízené policejní hlídkou vyplývá, že čelní sklo, které bylo prasklé přes celou stíratelnou plochu, bylo namrzlé. S tímto hodnocením se soud zcela ztotožňuje. Na fotografii č. 3 předmětné fotodokumentace lze sledovat detail čelního skla vozidla, na němž se nachází zřetelná námraza. Je dokonce patrné, že žalobce (potažmo jiná osoba) před započatím jízdy námrazu z okénka odstraňoval škrabkou. Rovněž na fotografiích č. 5 a 6 je námraza na čelním sklu viditelná. Na fotografiích č. 9 – 11 je zachyceno vozidlo jako celek. Námraza je patrná na kapotě nad motorovým prostorem, na střeše vozidla i na ostatních sklech. Dle názoru soudu není zapotřebí žádných odborných znalostí z oblasti meteorologie či fyziky k učinění závěru, že inkriminované fotografie byly pořízeny za mrazivého počasí a že námraza jakožto atmosférický jev vznikající za zvýšené vlhkosti při teplotě vzduchu 0 °C a nižší uvedeného dne ve večerních hodinách nepochybně vznikala nejen na površích vozidlech, ale právě i na pozemních komunikacích. I kdyby námraza na pozemních komunikacích nebyla, v každém případě panovaly takové povětrnostní podmínky, kdy mohl žalobce důvodně předpokládat, že se na pozemní komunikaci během jízdy může námraza vyskytnout [srov. § 40a odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu].
36. Uvádí-li žalobce dále, že správní orgány nijak neprokázaly, zda žalobcovo vozidlo spadalo do kategorie M nebo N, uvádí soud, že rovněž skutečnost, že se jednalo o vozidlo kategorie M, je z pořízených fotografií evidentní. Dle přílohy č. 2 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů jsou vozidla kategorie M „motorová vozidla konstruovaná a vyrobená především pro dopravu osob a jejich zavazadel“, vozidla kategorie N pak jsou míněna „motorová vozidla konstruovaná a vyrobená především pro dopravu nákladů.“ Pouhým pohledem na pořízené fotografie lze konstatovat, že žalobcovo vozidlo BMW řady 5, typ e39, je vozidlem konstruovaným a vyrobeným především pro dopravu osob a jejich zavazadel. I třetí podmínka tedy byla splněna. Je rovněž evidentní, že se jednalo o běžné osobní vozidlo, které zdaleka nedosahovalo hmotnosti 3500 kg, a bylo tedy povinností žalobce, aby zimní pneumatiky byly nasazeny na všech čtyřech kolech.

37. Konečně žalobce ve vztahu k tomuto přestupku namítá také, že nebylo nijak prokázáno ani to, že by žalobce zimní pneumatiky při řízení vozidla dne 6. 1. 2020 nepoužil. Rovněž odpověď na tuto otázku lze spolehlivě zodpovědět pohledem do pořízené fotodokumentace. Pomine-li soud fakt, že pneumatika zachycená na fotografii č. 7 je opotřebovaná takovým způsobem, že hloubka dezénu nepochybně nedosahuje požadovaných čtyř milimetrů, lze především po letmém pohledu na fotografie č. 7 a 8 a bez jakýchkoliv odborných znalostí spolehlivě učinit závěr, že pneumatiky, kterými bylo vozidlo „obuto“, byly letní. Na pneumatikách nejsou drobné drážky typické pro zimní pneumatiky, které slouží k odvodu vody a sněhu, naopak se jedná o klasický dezén pneumatik letních.
38. Přestože je soud názoru, že správní orgány měly v odůvodnění svých rozhodnutí – i s ohledem na žalobcovu odvolací argumentaci – přesvědčivějším způsobem odůvodnit, jaké úvahy je k závěru o porušení § 40a odst. 1 zákona o silničním provozu vedly, a že měly fotografiím doloženým policejním orgánem věnovat více pozornosti (tj. vypořádat se s odvolacími námitkami obdobným způsobem, jako to učinil soud výše), má soud za to, že takovéto dílčí nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou takové intenzity, aby jej měl soud v části, v níž bylo rozhodnuto o porušení § 40a odst. 1 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za nepřezkoumatelné. Z judikatury Nejvyššího správního soudu ostatně plyne, že správní soud může slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává *prima facie* jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Soud má přitom za to, že správní spis obsahuje takové důkazy, z nichž se jednoznačně podává, že žalobce porušil § 40a odst. 1 zákona o silničním provozu, a že se tedy dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Ve vztahu k tomuto přestupku má proto soud žalobní bod za nedůvodný.
39. Pokud však jde o další dva přestupky, které dle žalobcova názoru rovněž nebyly dostatečným způsobem prokázány, zjistil soud, že je tato námitka důvodná. Z odůvodnění správních rozhodnutí totiž vyplývá, že správní orgány učinily závěr o žalobcovy odpovědnosti za tyto další dva přestupky toliko na základě úředních záznamů a oznámeních o přestupku, jimiž však – jak soud uvedl již výše – nelze samostatně provádět dokazování.
40. Co se týče přestupku ze dne 31. 1. 2020 spočívajícího v tom, že žalobce údajně nepředložil policejní hlídce řidičský průkaz, uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k žalobcově námitce nedostatečného důkazního materiálu, že „protiprávní jednání bylo odvolateli spolehlivě a nadevší pochybnost prokázáno, a to zejména ‚Oznámením přestupků‘ (...)“. Dále žalovaný uvedl, že se „těž opírá o vypracovaný úřední záznam a tento úřední záznam sepsaný po spáchání přestupku, kdy na zasahující policisty nedoléhá čas.“ Je tedy ve světle shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu zjevné, že výroku o žalobcově vině za tento přestupek nepředcházelo plnohodnotné dokazování, neboť žádné důkazy v pravém slova smyslu (tj. nikoliv „jen“ podklady) správní orgány neobstaraly a ani neprovedly. Bylo chybou, pokud správní orgány nepředvolaly členy zasahující policejní hlídky a pokud neprovedly důkaz jejich svědeckou výpovědí. Soud tak dospěl k závěru, že žalobci nebylo porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu dostatečným

způsobem prokázáno a že je závěr o žalobcově odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona v tomto případě unáhlený.

41. To samé platí pro přestupek, jehož se měl žalobce dopustit dne 5. 2. 2020 tím, že řídil vozidlo a současně měl v ruce držet telefonní zařízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu opětovně uvedl, že *protiprávní jednání bylo odvolateli spolehlivě a nadevší pochybnost prokázáno, a to zejména „Oznámením přestupku“ (...)“ že se „těž opírá o vypracovaný úřední záznam a tento úřední záznam sepsaný po spáchání přestupku, kdy na zasahující policisty nedoléhá čas.“* I v tomto případě tak nelze než uzavřít, že rozhodnutí o žalobcově vině za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit porušením § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona, je předčasné. Správní orgány pochybily, pokud učinily závěr o žalobcově vině za tento přestupek, aniž by tomuto závěru předcházelo provedení „plnohodnotného“ důkazu. Žalobce by z uvedeného protiprávního jednání mohla usvědčit např. fotografie, z níž by bylo seznatelné, že při řízení motorového vozidla telefonoval. Protože však takovou fotografii správní orgány k dispozici patrně nemají, nabízel se i v tomto případě především výslech zasahující policejní hlídky. Ten však správní orgány neprovedly.
42. Soud dospěl k závěru, že jak v případě přestupku ze dne 31. 1. 2020, tak i v případě přestupku ze dne 5. 2. 2020 vyžaduje skutkový stav *zásadní* doplnění. Jinými slovy, správní orgány ve vztahu ke skutečnostem, k nimž má být dokazování doplněno, doposud učinily jen zcela nedostatečné dokazování (srov. Kühn, Z.; Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 622). Návrh žalovaného na provedení důkazu výslechem zasahující policejní hlídky soud tedy nevyslyšel z důvodu, že doplnění dokazování by bylo podstatného charakteru. Provedení navržených výsledků před soudem by mohlo navíc vyvolat nutnost dokazovat další skutečnosti (kupř. na základě dalších důkazních návrhů obhajoby), čímž by se těžiště dokazování nepřipustným způsobem přesouvalo do řízení před soudem, který by tak suploval činnost správních orgánů. Žalobní bod, jímž žalobce namítá nedostatečnost provedených důkazů, je tak důvodný. Nastal tedy důvod pro zrušení napadené rozhodnutí proto, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jejich povinností bude v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné okolnosti týkající se celkem dvou přestupků, které měl žalobce ve dnech 31. 1. 2020 a 5. 2. 2020 spáchat. Pro vyslovení viny za tyto přestupky přitom bude nezbytně nutné, aby předtím byly provedeny relevantní důkazy o žalobcově vině svědčící. S ohledem na povahu přestupků se nabízí zejména důkaz výslechem členů zasahující policejní hlídky. Nepodaří-li se správním orgánům obstatat potřebné důkazy o žalobcově vině, bude jejich povinností řízení o těchto dvou přestupcích zastavit.
44. Napadené rozhodnutí tvoří formálně jeden celek, proto jej soud zrušil v celém rozsahu. Právní nauka i soudní judikatura jsou ve shodě na tom, že výrok o trestu je závislý na výroku o vině (např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1272/18 z 10. 7. 2018). Nejvyšší

správní soud tak v rozsudku č. j. 7 As 4/2008 - 85 z 3. 7. 2008 v návaznosti na § 77 předchozího zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. (stejně závěry však platí o § 93 nynějšího zákona o odpovědnosti za přestupky) konstatoval, že „výroky o vině přestupkem, o druhu a výměře sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení jsou vzájemně oddělitelné z hlediska skutkových nebo právních vad, pro které mohou být podle výsledku přezkoumání zrušeny, i když všechny mají základ ve výroku o vině či nevině přestupkem, a možnost jejich uložení se odvíjí právě od vyslovení tohoto výroku. Vyslovení výroku o vině či nevině přestupkem je však zásadní ve vztahu k volbě druhu a výměry sankce, popřípadě dalších uvedených výroků, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Z logiky věci proto vyplývá, že jestliže je vadná jen část žalobou napadeného správního rozhodnutí o přestupku a lze ji oddělit od ostatních, lze zrušit rozhodnutí jen v této části; je-li však zrušen, byť i jen zčásti, výrok o vině přestupkem, je třeba zrušit vždy zároveň celý výrok o druhu a výměře sankce, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.“ Také v rozsudku č. j. 2 As 175/2018 - 36 z 12. 3. 2020, v bodech 13-14, Nejvyšší správní soud potvrdil, že „výrok o uloženém trestu je vždy závislý na výroku o vině správním deliktem“ a že „[b]ude-li důvodnou žaloba do výroku o vině, bude nutné zrušit i výrok o uloženém trestu“.

45. Soud však podotýká, že za společně projednávané přestupky správní orgány uložily žalobci v souladu s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky správní tresty podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. V daném případě se jednalo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona řídil dne 6. 1. 2020 vozidlo, které bylo osazeno jinými registračními značkami, než které mu byly přiděleny. Soud v textu žaloby nenalezl námitku, že by spáchání tohoto přestupku bylo žalobci prokázáno nedostatečným způsobem, tj. že by se inkriminovaný výrok o vině opíral o nedostatečný důkazní materiál. Jen nad rámec nezbytného odůvodnění soud uvádí, že pro závěr, že žalobce spáchal tento přestupek, použily správní orgány nejen oznámení o přestupcích ze dne 29. 1. 2020 a úřední záznamy sepsané policejním orgánem. Správní orgán I. stupně obstaral jako důkaz rovněž výpis z Registru silničních vozidel, z něhož vyplývá, že registrační značky X byly v době spáchání přestupku přiděleny vozidlu s jiným VIN kódem, než který byl policejní hlídkou zjištěn u vozidla, které žalobce dne 6. 1. 2020 řídil. Skutečnost, že na tomto vozidle byly registrační značky skutečně umístěny, pak zachycují fotografie č. 1 a 2 ve fotodokumentaci, jíž policejní orgán správnímu orgánu I. stupně předal spolu s oznámením o přestupcích. Na fotografii č. 3 je pak čitelným způsobem zachycen VIN kód vyražený na jednom z komponentů v motorovém prostoru, který se liší od VIN kódu uvedeného ve výpisu z Registru silničních vozidel (viz bod 9 rozsudku).
46. Za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu uloží správní orgán v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokutu od 5 000 Kč do 10 000 Kč a dále též v souladu s § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Od uložení těchto správních trestů přitom správní orgány nemohou upustit (§ 125c odst. 9 věta druhá zákona o silničním provozu). Správní orgán I. stupně žalobci uložil – a žalovaný to aproboval – pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.
47. Ačkoliv se měl tedy žalobce dopustit v souběhu celkem šesti přestupků, uložily správní orgány žalobci přesto oba správní tresty na nejnižší možné úrovni. I kdyby tak byl žalobce

v dalším řízení obvinění z přestupků, které se správním orgánům dosud nepodařilo žalobci dostatečným způsobem prokázat, zproštěn a řízení o těchto přestupcích by bylo pro důkazní nouzi zastaveno, nezavdala by takováto skutečnost důvod pro snížení trestů, jež byly žalobci uloženy napadeným rozhodnutím. Jinými slovy, žalobce v dalším řízení v podstatě již nemůže dosáhnout příznivějších správních trestů, než které mu byly uloženy napadeným rozhodnutím.

48. Výše uvedené pak soud zohlednil při úvahách o náhradě nákladů řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
49. Ačkoliv zpravidla je pojen „plný úspěch ve věci“ chápán čistě z procesního hlediska, má soud za to, že v nyní posuzovaném případě by byl takový přístup přepjatým formalismem.
50. Jak je uvedeno výše, soud zrušil napadené rozhodnutí jako celek, avšak učinil tak pro vady vztahující se pouze ke dvěma výroky o vině z celkových šesti vyslovených. Z tohoto rozsudku nevyplývají důvody pro to, aby nebyly v navazujícím řízení zbývající čtyři výroky o vině (a ostatně ani výrok o trestu) vysloveny znovu ve stejném znění jako v napadeném rozhodnutí. Převažující úspěch ve věci je tedy nutno přiznat žalovanému, který by tak měl nárok na náhradu nákladů v rozsahu jeho převažujícího úspěchu po odečtení rozsahu úspěchu žalobce ($4/6 - 2/6 = 1/3$). Žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, a tak soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2022

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce